

ikke af, at Kvinderne forlader deres Hjem for at lave Petitioner. Det havde været bedre, om man havde overtalt dem til at blive hjemme inden deres egne Vægge. (Bedstemo'er Klem rømmer sig)

Edith: Overtalelser er der saamænd nok af, hvis vort Hjem er et Exempel.

Fru From: Aa Edith hvor Du piner mig.

Medlem af Fremskridtsklubben: Jeg tilstaar. Frøken Margrete, jeg begynder at tro paa, at De havde Ret. Vi vil aldrig være i Stand til, at faa noget gjort, før vi faar Stemmeret.

Bedstemo'er Klem: Der kommer nok den Dag, at Kvinderne faar Øjnene op.

Margrete: Mens vi taler om dette, vilde jeg ønske en eller anden kunde formaa Lassen til at fortælle os Enkelthederne om, hvorledes vor Petition blev modtaget. Jeg har ikke kunnet bringe ham til at betro mig det. Det var ham, der overrakte vor Petition, og han burde tvinges til at give en fuld Rapport.

Fru Strøm: Hvad han har gjort er, at skrive officielt til Klubben, at Petitionen blev henlagt. Vi er berettiget baade til Forklaringer og Detaillér.

Lassen: Men dette er intet Klubmøde.

Edith: Det er sgu godt som et Klubmøde, thi vi er her alle.

Lassen: Mine Damer, Skuffelser og Nederlag er ikke behagelige Emner, at fremlægge ved en selskabelig Sammenkomst. De ved alle, at Byraadet bestemte, at Petitionen skulde henlægges, hvorfor i Alverden skal vi saa plage os selv med at undersøge, hvorfor og hvorledes det skete?

Alle Kvinderne: Aa jo, lad os høre det. Vi har Ret til at faa det at vide. Der maa være noget skrækkeligt ved det, siden De ikke vil fortælle os det. Vi maa absolut have det at vide.

Alle Herrerne: De har Ret. Tal ikke derom. Sig tvært nej.

Margrete (drillende): Herr Ernst Lassen sagde ved vort Møde, at vi havde stor Indflydelse over Mændene, og at han lagde Felttoget i vore lilliehvide Hænder eller saadan noget lignende. Gjorde han ikke?

Alle Kvinderne: Jo vist gjorde han saa. Kom nu Herr Lassen, vi vil gerne se hvad vor Indflydelse er værd.

Lassen (uvillig): Naa ja, skal jeg fortælle det, saa lad mig lige saa godt springe i det som krybe i det. Jeg fremlagde Damernes Petition ved det sidste Byraads møde. Jeg heste den op fra Ende til anden. Da gjorde Herr Fick, som er Byraadsmedlem, det Forslag, at den skulde støttes af Raadet som et Udtryk for dets Følelser, tillige foreslog han, at Formanden i Byraadet ad dertil egnede Veje skulde fremdrage og gøre gældende de Vedtægter, der findes i Byens Statutter: »At ilde berygtede Udskaenkingssteder indenfor Byens Grænser ikke tilstedes.« Ficks Forslag blev støttet, og man bad om Medlemmernes Udtalelser. Det vilde tage altfor lang Tid at referere disse her.

Alle Kvinderne: Hvormange talte for Petitionen og hvormange imod den? Hvad sagde de Herrer?

Lassen: Fick og jeg talte for den, og alle de andre imod den.

Lydia Teck: Hvilken var da den egentlige Grund de gav for ikke at støtte Petitionen?

Et af Medlemmerne omfattede alle Grunde for og imod ved at spørge om de Skatteydendes Navne, som havde undertegnet Petitionen.

Margrete: De mener vel de mandlige skatteydendes Navne.

Lassen: Ja vist.

Margrete: Her ser I selv, det er kun Mændene, der gælder.

Lassen (nølede): De ved jo, at jeg kun havde 50 Mænds Navne. Medlemmerne bemærkede da, at det ikke lod til, at Skatteyderne ønskede dette.

Margrete: Tilstaa hellere, Lassen, han sagde sikkert, at Vælgerne ikke ønskede dette.

Lassen: Muligvis Frøken.

Margrete: Her ser De, det er Vælgerne, der har Magten.

Lassen: Men jeg fremhævede netop, at det var en Skare kvindelige Skatteydere, store Skatteydere,

som havde undertegnet Petitionen, og jeg mindede dem ogsaa om, at Kvinderne omtrent betaler den halve Skat. Men da Afstemningen kom, faldt Sagen. Derpaa gjordes det Forslag at henlægge Petitionen, og det gik igennem. Det er det hele. Mine Damer, de bedste Mænd i Byen sørger med Eder.

Margrete: Ja, det gør de vist. Det viste de ialfald, da de genvælgte de samme Mænd til Embederne den følgende Uge.

Lassen (forvirret): Der var en stor Nedgang i Sandrups Stemmetal.

Edith: Ja, jeg har nu hørt, at Sandrup skal have sagt, at han nok skulde give Kvinderne en ordentlig Lektion for deres Indblanding i hans Sager.

Lassen: Men det var efter Mødet. Og naar en Mand er vred, maa man holde ham noget tilgode.

Fru From (bedrøvet): Man skulde troet, Afstemningen ikke skulde være faldet saa uheldigt ud, naar man tænker paa den Maade, vi Kvinder arbejdede paa den. Vi forsøgte alle at faa de bedste Mænd til at gaa til Valgene, og vi sendte et Circulaire til hver Vælger i Kommunen — medens Mændene afgjorde vor Skæbne, laa vi paa Knæ og bad, vi bad om, at voro Ægtefæller og Fædre maatte stemme som Ret var. Ja, der var vist ikke et Øjeblik paa Dagen, at ikke Bønner blev opsendte til Himmelen. Og hvor var dette dog en smuk Tanke af Diakon Olde. Men det skulde ikke være saa, at vor Bønner blev besvarede. Nogle af vore Kvinder har taget sig dette frygtelig nær, de fandt det i Øjeblikket saa kvindeligt og smukt, og Skuffelsen blev saa meget desto bittere.

Lydia Teck: Nu vel, mine Damer. Jeg haaber, De vil drage en gavnlige Lære ud af disse Fejltagelser. I forsøger at bruge Magt, førend I har Magten. Deres Byraadsmedlemmerne i denne By havde vidst, at I kunde stemme dem ud af deres Embeder, saa havde Piben nok faaet en anden Lyd.

Lassen (forsøgende at bringe andre Emner paa Bane): Frøken Sallie, faar vi ikke en lille Sang? Musik har en vidunderlig Magt at mildne alle Følelser.

Sallie: De ønsker nok at ændre Samtaleemnet. Hvad skal jeg synges? (Sallie gaar hen til Klaveret og synger. Levende Bifald. Sangen gives da Capo. Mer Bifald. Læreren Frøken Palmer træder ind.)

Margrete (kærligt): Aa, min kære Frøken Palmer, jeg var saa bange for, De slet ikke kunde komme. (Alle hilser paa Frøken Palmer paa det hjerteligste. Man ser, hun er stor Favorit.)

Fru From: Frøken Palmer, Alice gør udmærkede Fremskridt i Skolen, jeg ved ikke, hvordan jeg noksom skal takke Dem for den Interesse. De nærer for hende, og jeg mærker tillige, hvor sundt hele hendes Tankegang har udviklet sig. De er virkelig en Velsignelse for hele Kommunen.

Bedstemo'er Klem: Naa Frøken Palmer, det har nok ordentlig ringet for deres venstre Øre i denne Tid.

Alle (forbavsede): Hvorfor?

Bedstemo'er Klem: Naar nogen siger noget godt om en, saa ringer det for det venstre Øre, ved I nok. Og der gaar saamænd ikke en Time paa Dagen, uden at der regner Lovtaler ned over Frøken Palmer.

Frøken Palmer (bedrøvet): Det glæder mig, at der er nogle Folk, der vil tænke venligt om mig, naar jeg er rejst bort herfra.

Alle (forbavsede og bedrøvede): Skal De rejse? — Skal De giftes? — Forlader De Byen? — Kan De ikke lide Skolen? — Bliv dog Aaret ud idetmindste? — Hvad kan der dog være i Vejen?

Frøken Palmer: Det er ikke efter eget Initiativ, jeg gaar. Man har bedet mig om at tage min Afsked.

Alle: Hvorfor?

Frøken Palmer: Paaskudet er: at det er daar-

ligt for Drøngene at have en kvindelig Lærer. Man mener, det gør dem kvindagtige.

Alle: Hvilken Absurditet. Hvor latterligt. Saadant Nonsens.

Frøken Palmer: Jeg har opfattet det saaledes, at deres Klub har hjulpet mig til at faa min Stilling. og at Sandrup er opbragt over den Petition, Damerne nylig har indgivet, derfor har han taget sin Hævn. Jeg syntes det var galt nok, at jeg skulde udføre samme Arbejde som min Forgænger for en betydelig mindre Løn. Men nu lader det til, at man aldeles ikke vil have nogen Kvinde ansat ved Skolen.

Alle Kvinderne: Det er Sandrup. Saadan en Skam, det er en Skændsel. Det vil vi ikke lade os byde.

Frøken Palmer: Hvad kan vel I Kvinder gøre? De samme Mænd er i Embederne, som var der ifjor, og en vis Herre behersker dem allesammen. Jeg maa fortrække, det er hele Sagen. (Alle er tavse.)

Margrete: Mændene kunde hjælpe os, hvis de bare vilde.

Fru Strøm: Jeg er bange for, de ikke vil. En mandlig Lærer, det er en Vælger mere.

Bedstemo'er Klem: Mine Damer og Herrer, jeg har aldrig i mit Liv holdt en Tale før, men nu vil jeg prøve paa at holde en. Jeg er en Yankee, og jeg kan ikke holde ud at sidde stille, naar jeg ser, der tages galt fat paa Tingene. Min Datterdatter, Lydia Teck, kommer fra en Stat, hvor Kvinden har andet at gøre end at bruge Mund eller sledske for nogen, eller bøde eller græde og alligevel pænt maa blive siddende. Nu, saadan som jeg ser det, saa er det, at Kvinden skal have Stemmeret, ikke andet, end hvad den rene og skære sunde Sands lærer os. Ude paa Landet gaar vi ikke en Omvej paa en Mil, naar vi kan skyde en nærmere Genvej. Saadan synes jeg, at det, at gaa op én Gang om Aaret til Valgurnen og lade et Stykke Papir falde ned i den, paa hvilket man har nedskrevet sin Mening, er et Syn, som er mere værdigt og kvindeligt og beskedent end at holde en Mand i hans Knaphul, eller holde Møder, eller skrive hundredevis af Breve og faa sig bragt i Omtale og lagt for Had. Jeg er træt af denne gammeldags Methode. Den Tid er forbi, at Kvinderne — undtagen de dumme og naragtige — ikke bryder sig om, hvordan Verden styres, og ikke føler Ansvar for hvad der er af Uret og Ondt. Vi bryder os om, hvordan Verden styres, og vi ønsker at hjælpe. Saa jeg for min Del indgiver det Forslag, at vi skal have Stemmeret, thi saa kan vi gøre nogle af de Ting, som vi nu ikke kan. Jeg haaber, at nogle af Jer vil føle, at det første Morgengry af sund Fornuft kommer til Jer.

Alle: Bedstemo'er Klem længe leve. Hurra for Bedstemo'er. Hun er den bedste Taler i hele Byen. Bliv ved — bliv ved. (Stort Bifald.)

Margrete: Jeg støtter Bedstemo'ers Forslag med hele mit Hjerte. Hun har den rigtige Tankegang. Vi kom her i Aften for at have det fornøjeligt sammen, men siden Tingene har taget saa alvorlig en Vending, vil jeg foreslaa, at vi danner en ny Klub med det samme. Det vil blive en Klub, som tror paa Kvindens Stemmerets direkte Magt og ikke paa den indirekte Indflydelse, som hun finder saa kedsommelig og upaalidelig. Det vil blive en Klub, som kæmper for den politiske Lighed mellem Kvinder og Mænd. Jeg vil være det første Medlem, hvem bliver det andet.

(Bedstemo'er Klem kommer og stiller sig ved Siden af Margrete.)

Bedstemo'er Klem: Jeg vil være det andet, og jeg skal være glad over, at blive regnet med. Der skal hedde »Den sunde Fornufts Klub i Huntington.« (Stort Bifald.)